

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobkyně: P.K.**, práv. zast. JUDr. Martinem Týle, advokátem se sídlem AK Škroupova 561, 530 03 Pardubice, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, o žalobě **proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 12.10.2011, č.j. KrÚ 74896/2011/ODSHI/14,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žalobkyně n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo n e p ř i z n á v á.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 10. 5. 2010 byla ke Krajskému soudu v Hradci Králové - pobočce v Pardubicích (dále jen „soud“ či „krajský soud“) doručena žaloba, ve které žalobkyně napadá rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dál jen „žalovaný“) ze dne 12.10.2011, č.j. KrÚ 74896/2011/ODSHI/14 (dále jen „žalované rozhodnutí“). Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20.06.2011, č.j. OSA/P-2030/10-D/141 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobkyně uznána vinnou

z porušení ustanovení § 3 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých předpisů, ve znění účinném do 31.07.2011 (dále jen „zákon o silničním provozu“) a z naplnění skutkové podstaty správního deliktu proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125 odst. 3 zákona o silničním provozu. Tohoto správního deliktu se měla dopustit tím, že dne 15.11.2010, v čase 13:30 hod na ulici Hradecká v Pardubicích, před mostem Pavla Wonky, směr do centra, jako řidička osobního motorového vozidla VW Touareg, reg.zn. X, použila zařízení BLINDER M45 X –Treme, s řídicí jednotkou Interface EX-07HP, tedy použila zařízení, které znemožňovalo a ovlivňovalo funkci technického prostředku používaného při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (antiradar), konkrétně znemožnilo a ovlivnilo funkci přístroje Mocrodigicam LTI 20-20, kdy při provádění měření hlídkou Policie ČR se na displeji radaru opakovaně zobrazila chyba E 02. Za uvedený správní delikt byla obviněná uložena podle § 125 odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 15.000 Kč a na základě § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku paušální částkou 2.500 Kč.

V části I. žaloby žalobkyně shrnula, jak bylo ve správním řízení rozhodnuto, v části II. pak žalobkyně namítla, že postupem správního orgánu byl porušen zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“), protože skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu v právních předpisech ani ve spise a žalobkyně byla procesním postupem krácena na svých právech. Správní orgán nevzal v potaz připomínky a námítky žalobkyně a s těmito se nevypořádal. Takto obecně vznesené námítky pak žalobkyně rozvinula v části III. žaloby.

V první řadě žalobkyně namítla, že správní orgán nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 s.ř., tedy že nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně nepopírá, že v autě, které řídila a jehož není majitelkou, bylo umístěno technické zařízení, které je možné použít jako antiradar. Dle žalobkyně se však nepodařilo spolehlivě prokázat, zda žalobkyně skutečně tento antiradar použila. Jediné, co bylo prokázáno, bylo, že při experimentu prováděném dne 16.11.2010 na letišti při přepnutí kolébkového spínače v automobilu instalované zařízení Blinder ovlivňovalo policejní radar. Přitom se jednalo o ten samý policejní radar, který byl používán Policií ČR při kontrole dne 15.11.2010. Správnímu orgánu se však nepodařilo vyloučit, resp.se takovými možnostmi nezabýval, ač je žalobkyně namítala, že policejní radar mohl být ovlivněn i jinak, než antiradarem umístěným v autě žalobkyně, a to například chybnou obsluhou, zablouknutím jinými vozidly, vyjetím vozidla mimo dosah radaru, rušením policejního radaru jinými zařízeními či jinými dopravními prostředky např.jedoucími před, souběžně a za vozidlem řízeným žalobkyní.

Žalobkyně dále vznesla námítky k odbornosti znalce, který dle jejího názoru nemá odbornost pro posuzování technických prostředků a zařízení znemožňujících funkci technických prostředků používaných při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Nemá ani kvalifikaci, aby uvedl, jak se projevuje činnost radaru, tedy není schopen odpovědět na otázku, čím takové zařízení ovlivňuje činnost policejního radaru. Tuto námítku vznesla žalobkyně již v odvolání, žalovaný se s ní však nevypořádal. Dle žalobkyně je

však v řízení potřeba popsat, na jakých principech antiradar funguje, aby bylo zcela jasné ozřejmáno, zda a v jakém rozsahu je možné, aby činnost policejního radaru byla ovlivněna (neovlivněna) jinými zařízeními, co vůbec je způsobilé rušit činnost policejního radaru apod.

Žalobkyně navrhla provést před soudem důkaz správním spisem pro řízení, které bylo souběžně s její věcí projednáváno u Magistrátu města Pardubic pod č.j. OSA/P-2031/10-D/92 a u žalovaného pod č.j. KrÚ 74806/2011/ODSHI/8, když v tomto řízení mělo být dle žalobkyně prokázáno, že znalec, který byl v těchto dvou řízeních shodný, nemá potřebnou odbornost k posuzování přístrojů pracujících s laserovými a radiovými vlnami.

V dalším žalobním bodě žalobkyně namítá způsob provedení a hodnocení důkazů ve správním řízení. Dle jejího názoru nedošlo k řádnému hodnocení e-mailové komunikace mezi správním orgánem prvního stupně a společností ATS – TELCOM Praha a.s. Uvedená společnost ve svém sdělení dne 02.02.2011 uvedla, že chybové hlášení E 02 znamená nedostatečná data – výhled zablokován nebo se cíl dostal mimo rozsah měření. Pokud se chyba E 02 objevila a měření bylo ukončeno, pak zapracovala jedna z mnoha ochranných proti naměření chybové hodnoty rychlosti, ale není možné tvrdit, čím to bylo způsobeno. Žalovaný tento důkaz v řízení nepoužil, čímž provedl významnou selekci důkazů v neprospěch žalobkyně, neboť žalobkyně toto sdělení považuje za důkaz svědčící v její prospěch. Žalobkyně napadá způsob, jakým se žalovaný vypořádal s touto její námitkou uvedenou i v odvolání. Dle jejího názoru chybu bagatelizoval a v podstatě legalizoval.

V závěru žalobkyně namítla znovu neobdobnost znalce, respektive poukázala na chyby ve znaleckém posudku, a rozpory ve svědecké výpovědi policisty B. Uvedla, že je technicky nemožné, aby svědek B. stihl její vozidlo před zastavením zaměřit třikrát, jak tvrdil, neboť na jím tvrzené vzdálenosti na třikrát opakované měření nebylo dostatek času. Namítá také chyby ve znaleckém posudku, neboť v seznamu použité literatury bylo uvedeno, že znalec vycházel z technických dat vozidla Škoda Octavia, tedy zcela jiného vozidla. Přípis znalce, že jde o chybu v psaní, nepovažuje za relevantní k tomu, aby byla tato chyba napravena.

Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16.04.2012 se vyjádřil žalovaný v tom smyslu, že žalobní námitky se v podstatě shodují s námitkami uvedenými v odvolání, se kterými se žalovaný již vypořádal, a proto setrvává na svém právním názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce žalobkyně, že v jiném správním řízení byla shledána neobdobnost znalce, uvedl, že v tomto řízení byla shledána pochybení ve znaleckém posudku, nikoli však v odbornosti znalce. Navíc, špatnou odbornost znalce nelze vyvozovat z toho, že ve znaleckém posudku došlo k pochybení. Závěrem tedy žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí

nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikatu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti

dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu především vyplynulo, že odvolací důvody se shodují s žalobními body. Pro zhodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného je proto podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal v rámci rozhodování o odvolání žalobkyně žalovaný coby správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnila žalobkyně již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případě drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Pokud žalobkyně uplatní stejným způsobem námitku jak v odvolání, tak i v žalobě, nemůže soud ve správním soudnictví v takovém případě zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Krajský soud se tedy musel v dané věci zaměřit na posouzení zákonnosti úvah žalovaného v případě zmíněných odvolacích námitek shodných s námitkami uvedenými v žalobě, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že ve vozidle VW Touareg řízeném žalobkyní byly v okamžiku zastavení vozidla hlídkou Policie ČR („PČR“) nalezeny čtyři nestandardní prvky, o kterých měla hlídka PČR za to, že by mohlo jít o zařízení, které znemožňuje nebo ovlivňuje funkci technických prostředků používaných při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, tzv. antiradar. Na místo byl přivolán pracovník Magistrátu města Pardubic jako správní orgán příslušný k řešení možného přestupku, a soudní znalec Bc. P., který provedl prohlídku vozidla na místě zadržení. Ten v první fázi učinil shodný náleží jako hlídka PČR, kdy nestandardní prvky byly identifikovány jak senzory s LED diodami. V zadní části se podobné prvky nevyskytovaly. Od senzorů vedou vodiče skrz motorový prostor a procházejí do levé poloviny interiéru – části přístrojové desky a dále byly skryty pod čalouněním vozidla. V levé polovině palubní desky v blízkosti ovladače světel je mimo standardního osazení dvoupolohový přepínač a nad ním je zabudována dioda. Podrobnější prohlídka pak byla znalcem provedena později a je popsána na straně 4 znaleckého posudku. Zařízení bylo identifikováno jako řídicí jednotka Interface EX-07HP, na trhu je prodáváno pod označením BLINDER M45 X –Treme. Technickým experimentem, provedeným na letišti druhý den po spáchání přestupku, bylo zjištěno, že v případě vypnutí kolébkového přepínače lze rychlost vozidla bez problémů změřit (měření probíhalo za pomoci stejného přístroje, kterým byla měřena rychlost vozidla dne 15.11.2010 na ulici Hradecká), po změně polohy kolébkového přepínače na levé straně palubní desky došlo k aktivaci diody a krátkému zvukovému projevu, dioda se zeleně podsvítila. Měřicí zařízení PČR nezaznamenalo rychlost vozidla a vyznačilo systémovou chybu E 02. Žalobkyně namítala, že

technickým experimentem mohlo být prokázáno pouze to, „že při prováděném experimentu dne 16.11.2010 na pardubickém letišti při přepnutí kolébkového spínače v automobilu instalované zařízení Blinder ovlivňovalo policejní radar“. Žalobkyně se domnívá, že to nedokazuje, že toto zařízení ovlivnilo i policejní radar na ulici Hradecká dne 15.11.2011. Navíc za situace, kdy nebylo dostatečně prokázáno, že chybová hláška E-02 byla způsobena skutečně zařízením Blinder a měřicí zařízení nebylo ovlivněno jinými dopravními prostředky, např. jedoucimi před, souběžně či za vozidlem žalobkyně. Žalobkyně se však nijak nepozastavila nad tím, jak je možné, že při technickém experimentu na letišti se nemožnost změření rychlosti při sepnutém zařízení právě ohlásila chybou E 02. Právě při technickém pokusu na letišti bylo zjištěno, že použití antiradaru se může ohlašovat chybou E 02, a tato skutečnost byla zjištěna opakovaně. Jak tedy na straně 6 žalovaného rozhodnutí učinil žalovaný závěr - pokud se takové chybové hlášení objevovalo na měřicím zařízení i při prováděném experimentu znalcem pouze v okamžiku, kdy byl antiradar aktivní (přepínač v poloze zapnuto a svítící červené světlo doplněné zvukovým signálem), je s pravděpodobností hraničící s jistotou prokázáno jeho používání žalobkyní i v době měření rychlosti Policií ČR dne 15.11.2010. S tímto závěrem se soud zcela ztotožňuje. Žalobkyně byla hlídkou PČR měřena opakovaně, vždy se objevila chybová hláška E 02. Ač o tom nejsou žádné výstupy (měřič rychlosti chybová měření nijak nezaznamenává), soud nemá důvod nevěřit výpovědi svědka B. K obsluze měřicího zařízení byl řádně proškolen, s používáním měřicího zařízení již měl zkušenosti a žalobkyni měřil opakovaně (třikrát, neboť měřicí zařízení se chovalo nestandardně – viz výpověď svědka na listu č. 50 správního spisu) před tím, než ji zastavil. Opakováním měření byla vyloučena i možnost, že by měřicí zařízení bylo ovlivněno jinými předměty či auty pohybujícími se v okolí auta, které řídila žalobkyně. Tím, že se měřicí zařízení chovalo při technickém experimentu na letišti dne 16.11.2010 shodně jako při měření vozidla žalobkyně na ulici Hradecká dne 15.11.2010, bylo prokázáno, že žalobkyně musela mít zapnutý antiradar v době měření hlídkou PČR na ulici Hradecká. Zařízení (antiradar) ve vozidle zabudované měla, s tímto zařízením nebylo hlídkou PČR ani znalcem Bc. P. nijak manipulováno od okamžiku zajištění vozidla do provedení technického experimentu (na rozdíl od druhého případu z téhož dne, na který žalobkyně odkazovala, kdy bylo zjištěno, že znalec P. musel zařízení sám aktivně připojit ke zdroji energie aby fungovalo), jeho zapnutí či vypnutí měla možnost žalobkyně jednoduše ovlivnit přepnutím kolébkového spínače na palubní desce vozidla. Při jeho zapnutí se při technickém experimentu na letišti projevovaly u měřicího zařízení shodné chybové hlášky jako při měření na ulici Hradecká. Skutečnost, že použití antiradaru se může projevovat chybovou hláškou E 02 byla prokázána opakovaným měřením. Proto soud učinil shodný závěr se žalovaným o tom, že žalobkyně dne 15.11.2010 na ulici Hradecká vskutku použila zařízení (konkrétně zařízení Blinder M45 X – Treme), které znemožnilo či ovlivnilo funkci technického prostředku používaného při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (konkrétně zařízení Mocradigam LTI 20-20).

Žalobkyně dále namítá nedostatečnou odbornost znalce Bc. P., který dle jejího názoru nemá odbornost pro posuzování technických prostředků a zařízení znemožňujících nebo ovlivňujících funkci technických prostředků a zařízení při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Stejně tak nemá ani kvalifikaci, aby uvedl, jak se projevuje činnost antiradaru. Neodbornost znalce měla být dle žalobkyně prokázána ve správním řízení o stejném správním deliktu (užití antiradaru) spáchaném jiným pachatelem

vedeném Magistrátem města Pardubic pod č.j. OSA/P-2031/10-D/92 a u Krajského úřadu Pardubického kraje pod č.j. KrÚ 74806/2011/ODSHI/8 (o tomto správním řízení se soud zmiňuje výše). Soud si proto vyžádal uvedený správní spis, ze kterého však zjistil, že neodbornost znalce zde sice byla namítána, ale zjištěna nebyla. Prvostupňovým rozhodnutím byl v tomto případě jiný pachatel shledán vinným ze spáchání stejného správního deliktu jako žalovaná, Krajský úřad Pardubického kraje však prvostupňové rozhodnutí zrušil z důvodu chybného posudku (krajský úřad došel k závěru, že znalec při jeho zpracování nevycházel z úplných a bezvadných podkladových materiálů, neboť aktivní antiradar v tomto případě nebyl v době prohlídky vůbec zapojen do elektrického obvodu vozidla). K odbornosti znalce však ani v tomto případě neměl žalovaný výhrady, když uvedl že „nemá důvod pochybovat o jeho způsobilosti. Osoba znalce je zapsaná v seznamu znalců, není podjatá, na věci nemá žádný zájem a v obdobných případech vypracovala posudky bez podstatných chyb.“ O odbornosti znalce proto žalovaný nepochybuje ani v řízení o správním deliktu žalobkyně a nepochybuje o něm ani soud. Předně, pokud se týká oboru znalecké činnosti zabývajícího se konkrétně „posuzováním technických prostředků a zařízení znemožňujících nebo ovlivňujících funkci technických prostředků a zařízení při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích“ či odbornost k tomu „jak se projevuje činnost antiradarů“, takto konkrétně žádný obor znalecké činnosti vymezen není. Bc. D. P. je znalcem v oboru strojírenství se specializací na posuzování technického stavu vozidel. Jeho úkolem nebylo zjistit, jakým způsobem antiradar ovlivňuje funkci měřicího zařízení. Jeho úkolem bylo zjistit, zda takový prostředek ve vozidle žalobkyně byl zabudován a jakým způsobem se jeho činnost projevuje. Otázka, na kterou žalobkyně požaduje odpověď, „čím takové zařízení ovlivňuje činnosti policejního radaru“, správním orgánem znalci vznesena nebyla. Požadované otázky znalec zodpověděl a správní orgán, stejně tak soud mají za to, že to k prokázání užití antiradaru žalobkyní postačuje. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobkyně namítala neodbornost právě v tom smyslu, že se znalec při vypracování posudku dopustil chyb. K tomu se soud vyjádří níže jako k dalšímu žalobnímu bodu. Případné prokázané chyby (v tomto řízení či v posudku v jiném správním řízení, pro které pak bylo řízení zastaveno /viz případ, o kterém se soud zmiňuje výše/), však samy o sobě nijak nesnižují odbornost znalce ve smyslu dosaženého vzdělání a schopnosti vykonávat znaleckou činnost v uvedeném oboru znalecké činnosti.

V dalším bodě žalobkyně namítla způsob provedení hodnocení důkazů. Dle názoru žalobkyně žalovaný i správní orgán prvního stupně provedly nepřipustnou selekci, když e-mailovou korespondenci mezi správním orgánem prvního stupně a společností ATS – TELCOM Praha a.s. nevyhodnotily jako důkaz svědčící ve prospěch žalobkyně. Z té totiž plyne, že použití antiradaru je vyjádřeno zcela jiným chybným hlášením než E 02. S touto námitkou se žalovaný vypořádal na str. 8 žalovaného rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán tuto korespondenci jako důkaz nepoužil, tedy nepoužil ji ani ve prospěch ani v neprospěch žalobkyně. Co se týče výskytu chybové hlášky E 02, vycházel správní orgán z tvrzení svědka B., znaleckého posudku a manuálu k měřicímu zařízení a tyto důkazy pak porovnal. Skutečnost, že chyba E 02 je v manuálu popisována jinak, než jak tomu bylo ve skutečnosti v tomto konkrétním případě, by byla brána jako důkaz ve prospěch žalobkyně. Právě ale v porovnání s dalšími důkazy byly veškeré pochybnosti ohledně toho, co hláška E 02 může značit, vyvráceny. Svědek B. tvrdil, že při měření rychlosti vozidla žalobkyně na ulici Hradecká mu měřicí zařízení opakovaně hlásilo chybu E 02, stejně tak při technickém

experimentu na letišti se po zapnutí antiradaru na měřícím zařízení ohlašovala chyba E 02, přitom v případě vypnutého radaru se tato hláška neobjevila a radar změřil rychlost vozidla. Tyto dva důkazy tak potvrdily, že hláška E 02 může signalizovat použití antiradaru. V hodnocení důkazů tak soud neshledal žádné chyby a se závěry žalovaného se ztotožňuje.

V závěru pak žalobkyně poukázala na chyby ve znaleckém posudku a na rozpory ve výpovědi svědka B. Žalobkyně považuje za nemožné, aby na uvedené měřené vzdálenosti byl svědek schopen provést tři pokusy o změření jejího vozidla. Tato námitka však není ve věci relevantní. Stejně jako žalovaný, má i soud za to, že odhady vzdálenosti mohou být zkreslené, stejně jako odhady časového intervalu, jak dlouho jedno měření trvá. Jak dlouhý je interval jednoho měření nikdo nespočítal, i výpočty žalobkyně v odvolání, na které navazuje v žalobě, jsou tak pouhými domněnkami. A soud nemá důvod nedůvěřovat svědku B., pokud tvrdí, že žalobkyni stihl opakovaně změřit. Nebylo nijak prokázáno, ani žalobkyně to nenamítala, že by svědek B. měl zájem na tom, aby žalobkyně byla postižena za uvedený správní delikt. U znalce Bc. P. pak žalobkyně považuje za hrubou chybu znaleckého posudku, že dle uvedené literatury vycházel svědek z technických údajů vozidla Škoda Octavia, nikoli VW Touareg. Tato chyba však byla odstraněna přípisem ze dne 16.09.2011, kdy se znalec za chybu omluvil a uvedl, že se jedná o překlep. K tomu se žalovaný vyjádřil na straně 10 žalovaného rozhodnutí, kdy uvedl, že ze znaleckého posudku jako celku není pochyb o tom, které vozidlo bylo předmětem znaleckého zkoumání. Takovéto pochybení v psaní pak nemělo dle názoru žalovaného vliv na zjištěné skutečnosti, tedy zda žalobkyně v době měření používala antiradar či nikoliv. Správní orgány a soudy jsou povinny hodnotit znalecký posudek komplexně, nejen jeho výstupy, ale celý proces vzniku takového posudku, včetně regulérnosti získaných důkazů a vstupních podkladů. Soud si je vědom toho, že na kvalitu znaleckých posudků by měly být kladeny vysoké nároky, jelikož mohou být rozhodujícím důkazem ve věci. Na druhou stranu však neexistují žádné předepsané formální požadavky na znalecký posudek a zákon tedy nestanoví, že by nesplnění některých formálních náležitostí způsobovalo neplatnost posudku. V případě, že se tedy v posudku objeví chyby, je na správním orgánu, potažmo na soudu, aby zvážil, zda jde o tak závažné chyby, které jsou způsobilé znehodnotit celý posudek natolik, že jej nelze použít jako relevantní důkaz. V tomto případě má soud za to, že zřejmé nesprávnosti v posudku by neměly mít vliv na validitu posudku. Musí se samozřejmě jednat o chyby drobné, ne závažnějšího rázu. V tomto případě se soud také shoduje se žalovaným, že z kontextu celého znaleckého posudku neplyne pochyb, že posuzovaným vozidlem byl VW Touareg. Ani tyto námitky proto soud neshledal za relevantní.

Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, neshledal tedy, že by žalované rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla nezákonná a zároveň krajský soud v rozhodnutích nenalezl vady, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti, žalobu zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož

neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Toto rozhodnutí nabývá **právní moci dnem doručení** účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 7.11.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová